

[Rytter.]

Barmhjertighed ingen Retfærdighed! Det var det jeg søgte at gøre mig til Talsmand for, og det haaber jeg ogsaa vil kunne lykkes med Hensyn til Amnesti. Vi kan ikke amnestere i Dag, ikke i Morgen, men jeg siger i Overensstemmelse med, hvad den højtærede Minister før udtalte, at naar jeg virker for det i min Kreds og andre i deres o. s. v., kan vi, som jeg ogsaa haaber, faa det danske Folk indstillet paa, at der gives Amnesti.

Det ærede Medlem Hr. Steineke var inde paa, at han ikke vilde uddybe Forskellen. Jeg har gjort mit til at udjævne Forskellen, maaske har jeg gjort det daarligt, men jeg har netop sagt, at der ikke var mere Forskel, end at vi maatte kunne tale os til Rette. Vi har kunnet gøre det her i Landstinget; der er nu i Folketinget kommet en forøget Afstand, men Forskellen er alligevel ikke større, end at vi maa kunne samles, for det er ikke et politisk Spørgsmaal, det drejer sig om. Jeg opfattede nærmest det ærede Medlem Hr. Steinckes Udtalelse som noget, han skulde sige for at slippe for det andet Spørgsmaal, nemlig med Hensyn til den tidligere Justitsminister Busch-Jensen. Det ærede Medlem sagde: det har vi jo talt om her og i Folketinget. Saa har det ærede Medlem ikke forstaaet hvad jeg sagde. Det, jeg sagde i Dag om Hr. Busch-Jensen, kunde jeg ikke have sagt før, for jeg vidste det ikke sidste Gang, da vi behandlede Sagen. Han har nu selv oplyst, at han ikke gav Rigsadvokaten Ordre, som vi havde ventet her i Rigsdagen, han havde gjort. Han optraadte som Bybud fra Rigsdagen, han gik til Rigsadvokaten og sagde: Rigsdagen ønsker det saadan og saadan, han beordrede ham ikke til at gøre det og det, men bragte ham kun Meddelelse om Rigsdagens Stilling til Sagen. Hvad saa? Kom der saa en Vejledning? Nej, de drøftede Sagen, men først i Oktober kom der en Vejledning. I 4½ Maaned, fra Juni til September, i disse bevægede Tider, da disse Love skulde gennemføres, havde vi en Justitsminister, som skulde fastlægge Retningslinierne, men som i Stedet for bad Rigsadvokaten om Retningslinierne, og de kom først i Oktober. Skulde vi ikke netop i den Tid have haft en Mand som sagde: jeg har af Rigsdagen faaet mine Ordre, lovet det og det, og det skal Rigsadvokaten gennemføre. Det var det, jeg sagde: i 4½ Maaned har vi staaet uden en Kaptajn paa Skibet; uagtet det var stærkt omtumlet, stod vi uden Retningslinier for Domstolene og havde ikke engang en Retningslinie for Administra-

tionen og Underøvrigheden. Vi oplevede, at vi saa i Aviserne, at underordnede Statsadvokater paa egen Haand henlagde en hel Del af de Sager, de fik. Det kunde jeg ikke have sagt tidligere. Det ærede Medlem siger: naa ja, det er det gamle. Nej, det er noget nyt. I 4½ Maaned, i de kritiske Maaneder under denne Situation har vi staaet uden Vejledning, uden en Mand paa Kommando-broen, der sagde: saaledes skal det være. Først i Oktober fik vi en Vejledning, og først i November blev det meddelt Offentligheden, hvordan det forholdt sig. Jeg udtalte dengang, at jeg troede, at det var en Retningslinie, som den højtærede Justitsminister ikke vilde have givet, i hvert Fald burde han ikke have givet den efter Behandlingen her i Rigsdagen, hvor Situationen var fremme. Det var det, jeg sagde, og det var ikke en Gentagelse. Det ærede Medlem har været fraværende, maa jeg gaa ud fra, og har derfor ikke hørt det, eller ogsaa har jeg udtalt mig utydeligt; begge Dele kan tænkes efter nøje Kendskab til os begge.

Jeg takker det ærede Medlem for hans Udtalelse om Stikkerdrabene. Jeg synes, jeg havde gjort mit til, at det ikke skulde diskuteres her, og det skal jeg stadig væk gøre; for jeg tror, at Sagen egner sig bedst til en Udvalgsbehandling. Spørgsmaalet drejer sig om, hvorledes man bedst undersøger de Sager. Det er det, hvorpaa det kommer an. Hvis jeg ikke ellers bliver opfordret dertil, skal jeg ikke gaa ind paa en nærmere Diskussion herom, men forbeholde det for Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Malchau sagde, at jeg havde været inde paa, at det tyske Mindretal skulde stilles gunstigt. Jeg tror det ikke, men hvis jeg har nævnt det, er der ikke noget mærkeligt i det, for jeg tænkte ikke specielt paa det tyske Mindretal, men paa alle dem, der har kæmpet paa Østfronten. Den tidligere Minister har udtalt, at nogle af dem har gjort sig skyldige i Forbrydelser i Rusland. Dem taler vi slet ikke om, de kunde jo udleveres, og dem, der herhjemme har gjort sig skyldige i Optøjer, taler vi heller ikke om. Vi taler kun om dem herhjemme fra, som alene har gaaet efter, at vi Rigsdagsmænd har været med til at opfordre dem til at gaa til Østfronten. Det eneste Argument, der er anført, er at vi handlede i Tvang, og at det var en Nødretssituation, der forelaa. Jeg har aldrig forstaaet det Argument, men vil lige gaa ind paa det, da jeg hører det fremsat fra forskellig Side. Nødret kan medføre, at Rigsdagsmændene gaar fri for Straf, men ikke,